

det var nødvendigt at løfte. Vi troede ikke, at efterspørgslen var så betydelig, men opgaverne blev løftet, og dækningsgraderne på børnepasningsområdet er steget betydeligt siden 1993.

Der er også en forståelse, som kommer til udtryk i dette års kommuneaftaler og finanslovaftaler, om, at nu gælder det om at få de resterende ventelister på børnepasningsområdet væk, så vi ude over landet kan tilbyde pasning af børn i alderen fra et halvt år og op til skolealderen. Derfor har vi givet kommunerne – og det har været kontroversielt for nogle – muligheden for en meget behersket ekstra forældrebetaling under den udtrykkelige forudsætning, at de kommuner, der benytter sig af det, så også leverer denne børnepasningsgaranti.

Vi er tæt ved målet. Målet har krævet en større indsats, end nogen i dette Ting for år tilbage troede var nødvendig, men det er meget, meget tæt på at være nået.

Vi har også i årene fra 1993 og frem øget indsatsen over for sindslidende, handicappede og truede børn betydeligt – et milliardbeløb og en vækst i antallet: tusinder flere indskrevne døgnbeboere i botilbud til handicappede og til sindslidende.

Vi har øget investeringerne i det samlede sundhedsvæsen, budgetforbruget siden 1993, med 6-7 mia. kr. og behandler 20 pct. flere patienter ambulante, osv. osv. Der er kortere ventelister og kortere ventetider på plejehjemspladser, heldigvis. Der er en stigning i indsatsen på hjerteområdet, der er meget imponerende, med en forøgelse på 74 pct. bare fra 1993 til 1998 – det er det sidste år, jeg har tal for – af antallet af bypassoperationer. Der er sket en forøgelse af antallet af psykiatriske enestuer på sygehusene med 30 pct.

Det er et billede, som jo ikke er perfekt, det ved vi godt, og som ikke er ens i hele landet, det ved vi også godt, men som bestemt heller ikke fremviser en virkelighed med forringelser som det dominerende billede, tværtimod.

Når vi alligevel har så mange diskussioner om dér, hvor det ikke er godt nok, på ældreområdet, på børnepasningen, på sygehusene, osv., så er det vigtigt, at vi har en dialog med alle ude i befolkningen, som har synspunkter og interesser, med de almindelige borgere og deres repræsentanter i patientforeninger og interesseorganisationer, med de faglige organisationer, der har stor beskæftigelse på det her område og stor indsigt i det.

Og det er præcis den diskussion, regeringen er gået i front med i form af de høringer, der under paraplyen »service/velfærd i samarbejde med kommunerne og amterne« foregår i de her uger. Vi har sammenfattet vores værdigrundlag under overskriften »Det holdbare ansfund« i fire punkter: om tryghed og social ansvarlighed, om udvikling og økonomisk styrke, om udfoldelse og medmenneskelighed og om miljømæssig bæredygtighed.

Det er klart, at det værdigrundlag, vi har prøvet at beskrive med få, velvalgte ord her, og som er det, vi går ud til befolkningen med og siger: Lad os så høre, hvor det er, I ikke synes, vi lever godt nok op til det i det offentlige bredt, i stat, amter og kommuner, bærer vi selvfølgelig også med over i forhandlingerne med kommunerne for det kommende år og for de kommende år.

Vi ved, at der i de forhandlinger vil være en meget vigtig diskussion om det rummelige arbejdsmarked, om, hvordan vi kan hjælpe hinanden med at gøre indsatsen på det her område for det rummelige arbejdsmarked i dets allervideste forstand, hvad enten det handler om, hvordan vi fastholder folk, der er lidt nedslidte eller har nogle skavanker, men har en arbejdsævne tilbage, de gerne vil udnytte, eller det handler om integration af folk med udenlandsk baggrund, eller det handler om at skabe et arbejdsmarked, der er rummeligt nok til at fastholde de ældre på deres præmisser og i det omfang, de ønsker, på arbejdsmarkedet. Ja, alt det.

Vi har en række virkemidler, men vi skal også i fællesskab sørge for, at de bliver brugt, og at de bliver brugt rigtigt. Jeg synes, det har været skuffende, at den aftale, der er lavet om servicejob, og som har sit udspring i dette års kommuneaftale, som blev lavet sidste sommer, og som Folketinget endda har omsat i lovgivningen mere ambitiøst, end det var tænkt i kommuneaftalen, indtil nu ikke har fået en større udbredelse. Det har vi taget hårdt fat på, også i samarbejde med kommunerne, og håber, at virkeligheden allerede i løbet af uger og måneder ser helt anderledes ud.

Men indsatsen for et mere rummeligt arbejdsmarked er jo ikke bare det, vi selv kan gøre i det offentlige gennem aftaler med hinanden, men også det, vi kan gøre ved at påvirke det samlede arbejdsmarked, også den private del af det, når det gælder beskæftigelse af de svage ledige og fastholdelse af dem, som ikke